

(reportáž z podzimního setkání Jonáš klubu)

Podzimní setkání členů Jonáš klubu je už poněkolikáté ve znamení špatného podzimního počasí. Nejinak tomu bylo i v sobotu 8. listopadu 2008, kdy se v Salesiánském divadle v Kobylisích v Praze 8 setkání tradičně konalo. Jenže špatné počasí nemá do sálu přístup a zůstalo tradičně za dveřmi. Ivan Kott mi poslal mailovou pozvánku s lakonickým vzkazem: "*Přijď a piš*"

. "Nezbylo, než s díky konat. Program jako vždy zahajuje písničkář či písničkářka, kteří jsou pro většinu členů klubu novinkou. Seděl jsem v první řadě vedle okaté slečny s copánkem. Řekla, že chodí do první třídy a jmenuje se Nela. Stále se ptala blondaté sympatické maminky, kdy bude hrát tatínek.

Netrvalo to dlouho a tradiční moderátor večera, Milan Zeibert, ohlásil písničkáře **Arnošta Frauenberga**

jinak tatínka copaté Nely. Arnošt Frauenberg, po vydání své zatím první desky s názvem **Rozednívání**

, je stále lepší a lepší. Před představením se mi svěřil, že má před tímto publikem trošku trému. Není divu, dámy v publiku milovaly jako mladá děvčata mladíka s klukovským úsměvem jménem Jiří Suchý, a tahle láska jim vydržela dodnes. Doprovázejí je pánové v nejlepších letech, kteří s nimi trsali rock and roll v dobách, kdy se za něj vylučovalo ze škol. Jenže po prvních písních, ale i po tak typických krátkých verších, bylo znát, že tyhle dámy a tihle pánové jsou pořád mladí a Arnošta Frauenberga vzali mezi sebe. Překvapením pro mě byly nové písně, které Arnošt Frauenberg doprovázel hrou na křídlo. Zněly krásně šansonově a i hlas písničkáře byl trošku z jiné dimenze. Pak už zněly nové i starší a

Protivného sněhuláka

i *přídavkového*

Anděla

si zpíval celý sál. Malá Nela jen zářila a její táta pokračoval v písničkářské šňůře.

K setkání patří vždy i zajímavé mluvené slovo. Milan Zeibert, krom toho, že si nechal trochu přistříhnout vlasy, pozval ke stolku spisovatelku **Terezu Boučkovou**. Myslím, že není člověka, který by tuto spisovatelku neznal. Její

Indiánský běh

patří k tomu nejlepšímu, co bylo napsáno a i její autobiografická kniha

Rok kohouta

nezůstává pozadu. Tereza Boučková to neměla nikdy lehké už proto, že se narodila jako Kohoutová. Hrála ve slavném Bytovém divadle se svým tátou, Pavlem Landovským, Vlastou Chramostovou a Vlastou Třešňákem. Její polepený kádrový profil jí znemožnil oficiálně

publikovat. Po roce 1989 jí touha po mateřství dala soužití s adoptivními romskými dětmi s mnoha problémy. Na jevišti ale seděla dáma plná optimismu a přečetla své tři fejetony a povídky. Mně nejvíc zaujal ten, který byl věnován fotografiím Emily Medkové, manželky geniálního malíře Mikuláše Medka. Beseda i vyprávění trvaly dost dlouho, ale nějak jsem nevnímal čas.

Po přestávce patřila druhá třetina vzpomínce na sdružení Šafrán. V nakladatelství Galén, kde vyšel například rozhovor Ondřeje Bezra s Vlastou Třešňákem, vychází kniha s názvem **Šafrán**. Jejím autorem je mladý historik

Přemysl Houda

. Autor zvolil jako základ svou diplomovou práci, a já souhlasil s tvrzením Milana Zeiberta, že takovou diplomku lze jen závidět. Diplomka je doplněna řadou dokumentů a v třetí části jsou rozhovory s čelnými členy tohoto sdružení písničkářů. Milan Zeibert si na jevišti povídal s autorem a s nakladatelem Lubomírem Houdkem. Kniha je natolik zajímavá, že si zaslouží zvláštní recenzi. Nebyla samozřejmě pouze zajímavá beseda, ale i vystoupení některých členů Šafránu. Z pozvaných však bohužel nepřišli, k mé veliké lítosti, Vlasta Třešňák a Zuzana Michnová. Jako první zahájil hudební část Vladimír Veit. Se šátkem na hlavě připomínal trochu Slávka Klecandra. Ještě mám někde schovanou LP Quo vadis a Veitovu Hnědovlásku jsem si často pouštěl. Veit je stále nenápadný, křehký a stále dobrý. Ale v Šafránu patřil k nejstatečnějším a režim jej "s radostí" pustil do emigrace.

Jako druhý vystoupil **Jaroslav Hutka**. Po ne tak dávné aféře s *Zbabělcem* z *Těšína*, přiznám se, jsem měl maličko obavy. Jenže člověk má být sám sebou a mít oči a uši otevřené. Hutka se svým věčným úsměvem a uchechtáváním začal jednou z svých "sušilovek" a refrén jsme zpívali všichni. Jenže potom spustil písně, které složil loňského roku ve Francii a jimž říká

Akvarely

. Byly to písně plné přírodních impresí, byl to Hutka jakého jej neznám. Přidal i pár hezkých písní pro děti a jako přídavek na přání zněli

Cizinci

od Štěpána Raka s textem Hutkovy první manželky Zorky s krásným příjmením Růžová. Tu jsme si také zpívali všichni.

Jako poslední vystoupil **Vladimír Merta**. Po prvním hrábnutí do strun a prvních tónech pozná i ten, kdo Mertu vidí a slyší poprvé, že se setkal s horou. Jen škoda, že Mertův čas byl omezen, ale jeho vystoupení patřilo k vrcholu setkání. Mráz mi šel po zádech při verších: "

zítra hoří Budapešť, a možná Praha

."

Poslední část patří vždy divadlu **Semafor**. Kapela hrála v tradiční sestavě, a jako vždy skvěle. Pan principál měl ten den ve svých 77 letech dopolední pořad Tobogan na ČR2 a poté divadlo. Jenže ono je to pořad s "Jiříkem" (tak ho nazvala vedle mě sedící fanynka, pro mě je to pan Suchý) stejné. Charisma má na rozdávání a pořad mu to zpívá. Ten večer zněly konečně i poklady nejryzejší, *Pramínek vlasů a Naraž si bouřku,* ta úplně na závěr. Zněl i první český rock and roll Poslední dobou jdu do sebe. Kdybych tehdy na prvním stupni "základky" tušil, kdo je autorem melodie ke zparodovanému textu *Poslední sako mi sežral mol, teď nemám v čem trsat rokenrol*

Pan Suchý pozval nejen nové a mladé pěvecké tváře, ale pozval také choreografku divadla **Kristýnu Černou**

. Vyprávěla zajímavě o problémech choreografa a málem zapomněla se pochlubit, že ve svém mladém věku vyhrála konkurs na asistenta choreografie v Národním divadle v Praze.

Pak zazpívala pár písní štíhlá blond dáma **Šárka Marková**, která podle pana Suchého umí i swingovou koloraturu. Koloratura nezazněla, ale temperamentní Šárka se pustila i do takových klád jako jsou *Zlá neděle či Milord.*

Mužskou část Semaforu reprezentoval velmi vysoký, štíhlý, a podle mínění vedle sedících dam velmi pohledný mladík **Radim Schwab**. Radim má všechny předpoklady být hvězdou muzikálů, což potvrdil i výběrem repertoáru. V Semaforu ale hraje Umrlec v Kytici a podle pana Suchého je to zatím nejlepší Umrlec v dějinách tohoto přestavení.

Jenže vše krásné končí. Skončil i ten venku tak ošklivý sobotní podzimní den. Jenže při odchodu ze sálu byl najednou i ten den, který se mezitím proměnil v noc, moc hezký.